

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z jeho předsedy JUDr. Milana Chmelíčka a soudců JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Martina Jachury v právní věci žalobce: **Městská část Praha 6**, se sídlem Praha 6, Čs. armády 23, zast. JUDr. Františkem Vokůrkou, advokátem se sídlem kanceláře Praha 6, Čkalova 26, proti žalovanému: **RECOOP TOUR, a. s.**, se sídlem Praha 6, Evropská 15 (Hotel Diplomat), IČ: 00253154, zastoupený JUDr. Evou Kouřilovou, advokátkou se sídlem kanceláře Praha 4, Kloboukova 81, o obnovu řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp.zn. 18 C 5/94 a u zdejšího soudu jako soudu odvolacího pod sp. zn. 23 Co 302/95, k odvolání žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 6. listopadu 2001, č.j. 18 C 289/99-33,

t a k t o :

I. Změna žaloby, provedená doplňkem odvolání ze dne 30.6.2005, se **nepřipouští**.

II. Usnesení soudu I. stupně se s upřesněním, že spisová značka rozsudku Městského soudu v Praze je 23 Co 302/95, **potvrzuje**.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 4.650,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do tří dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením soud I. stupně zamítl návrh na obnovu řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 Co 302/95 v části, kterou se žalovanému ukládá povinnost zaplatit žalobci částku 32,315.342,- Kč s příslušenstvím, a návrh na obnovu řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 18 C 5/94 ohledně stejné částky. Žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 1.725,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení.

Žalovaný se žalobou ze dne 10.12.1999 domáhal obnovy výše uvedených řízení před soudem I. stupně a soudem odvolacím s tím, že má k dispozici důkaz, který nemohl být proveden v původním řízení a který pro něj může přivodit příznivější rozhodnutí ve věci. Tímto důkazem je znalecký posudek znaleckého ústavu BEWERT, z něhož vyplývá, že ve skutečnosti žalovanému nevzniklo tím, že užíval pozemek žalobce, bezdůvodné obohacení. Tento znalecký posudek žalovaný získal až dne 14.9.1999. V doplňku žaloby došlém soudu dne 29.10.2001 žalovaný dále i namítal, že v původním řízení chybně soudy vyšly z toho, že žalobce má k pozemku, za jehož užívání byla žalobci přiznána předmětná částka, nějaké právo. Ve skutečnosti tomu tak není a o vlastnictví pozemku se nyní vede soudní spor. Při jednání však žalovaný k dotazu soudu uvedl, že svůj návrh na obnovu odůvodňuje pouze existencí nového důkazu, tedy znaleckým posudkem znaleckého ústavu BEWERT.

Soud I. stupně provedl důkaz spisem Obvodního soudu pro Prahu 6, ve kterém byla vydána napadená rozhodnutí, a zjistil, že i v tomto řízení byly vypracovány znalecké posudky na výši bezdůvodného obohacení, a to i znaleckým ústavem. Vyšel i z toho, že žalobou pro

obnovu napadené výroky rozsudků nabyly právní moci dne 12.9.1997. Po takto provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba na obnovu řízení ze dne 10.12.1999 byla žalovaným ve smyslu ust. § 233 odst. 1 o.s.ř. podána včas, v zákonné tříměsíční subjektivní lhůtě, běžící od doby, kdy se žalovaný o novém důkazu dozvěděl (tvrzeno dne 14.9.1999), a rovněž v zákonné tříleté objektivní lhůtě, běžící od právní moci napadeného rozhodnutí. Tato žaloba na obnovu ale není důvodná. Soud zdůraznil, že nemožností použít v původním řízení důkaz ve smyslu ust. § 228 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. je míněna nemožnost objektivní a že tato podmínka v dané věci není splněna. Žalovanému totiž ve skutečnosti nic nebránilo v tom, aby si znalecký posudek nechal vypracovat. Soud i dovodil, že tento nový znalecký posudek by pro žalovaného příznivější rozhodnutí ve věci přivodit nemohl, a to zejména proto, že již v původním řízení byly znalecké posudky vypracovány a jejich závěry o výši bezdůvodného obohacení jsou přesvědčivé. Soud proto žalobu za použití ust. § 228 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. dle úspěchu ve věci, tedy žalovanému uložil povinnost nahradit je žalobci. Výpočet těchto nákladů i uvedl v odůvodnění svého usnesení.

Proti tomuto usnesení podal odvolání žalovaný. Namítal, že k závěrům znaleckých posudků vypracovaných v původním řízení měl zásadní námitky a chtěl proto v odvolacím řízení vyslechnout znalce. Ten však při odvolacím řízení dne 15.6.1997 slyšen nebyl, žalovaný tento procesní postup soudu nepředpokládal, proto v tomto okamžiku ještě neměl jiný znalecký posudek k dispozici. Ten nechal vypracovat až po jednání a předložen mu byl dne 14.9.1999. Dle přesvědčení žalovaného jej z výše uvedených důvodů nemohl použít v původním řízení a rovněž tento znalecký posudek odůvodňuje pro žalovaného příznivější rozhodnutí ve věci. Žalovaný v odvolání znovu namítal, že v původním řízení nebyl žalobce aktivně legitimován, neboť nemá k předmětnému pozemku žádná práva. Nyní je o pozemek veden spor mezi žalovaným a Českou republikou. Nelze tedy vycházet z toho, že v původním řízení, vedeném pod sp. zn. 18 C 5/94 u Obvodního soudu pro Prahu 6, tento soud dovodil, že Městská část Praha 6 má vůči tomuto pozemku nájemní práva. Odvolatel tedy navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení změnil a obnovu řízení dle žalobního návrhu povolil.

V doplňku odvolání ze dne 30.6.2005 uplatnil žalovaný nový důvod pro obnovu, když uvedl, že Obvodním soudem pro Prahu 6 byl již dne 27.5.2004 pod č.j. 4 C 218/97-207 vydán rozsudek, který jako vlastníka pozemků, za jejichž užívání byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci v původním řízení částku 32,315,342,- Kč, určil Českou republiku. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.5.2005, č.j. 62 Co 496/2004-244, a dne 10.5.2005 nabyl právní moci.

Žalobce se ve svém vyjádření k odvolání ztotožnil se závěrem soudu I. stupně v tom, že znalecký posudek ústavu BEWERT nemůže pro žalovaného přivodit příznivější rozhodnutí ve věci. Nejprve uváděl, že samo řízení o určení vlastnictví není skutečností, která by odůvodňovala povolení obnovy řízení, po rozhodnutí o vlastnictví předmětných pozemků uváděl, že proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Co 496/2004-244 podal dovolání.

Za této situace navrhli shodně oba účastníci, aby odvolací soud řízení přerušil do rozhodnutí dovolacího soudu o výše zmíněném dovolání. Odvolací soud takto dle ust. § 110 a § 211 o.s.ř. skutečně řízení usnesením ze dne 6.12.2005 přerušil, poté však dospěl k závěru, že podmínky pro přerušování řízení nejsou splněny, a usnesením ze dne 22.8.2006, č.j. 16 Co 493/2005-66, rozhodl tak, že v řízení bude pokračováno.

Ještě než začal odvolací soud přezkoumávat správnost závěrů soudu I. stupně, posuzoval otázku, zda jsou dány podmínky pro to, aby se zabýval v doplňku odvolání ze dne 30.6.2005 nově uplatněnou skutečností, že bylo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6, č.j. 4 C 218/97-207, pravomocně rozhodnuto tak, že žalobce není vlastníkem pozemku, za jehož užívání bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci předmětnou částku. Tvrzení o tomto rozsudku bylo v doplňku odvolání uplatněno zcela nově, když v řízení před soudem I. stupně bylo pouze obecně namítáno, že žalobce není vlastníkem předmětných pozemků, a později bylo i namítáno, že o vlastnictví těchto pozemků probíhá spor, což je ovšem jiné tvrzení než vydání pravomocného rozsudku o určení vlastnictví. Toto tvrzení o existenci pravomocného rozsudku je svým obsahem změnou žaloby na obnovu řízení, když obnova je nadále požadována, ale z jiného důvodu než v řízení před soudem I. stupně. Obecně přitom platí zásada, že soud v odvolacím řízení změnu žaloby nepřipustí, nemohou-li být zjištěni soudem I. stupně podkladem řízení i o změněném návrhu (Rc 56/98 Sbírky soudních rozhodnutí). V dané věci je však ještě důležitější a rozhodující, že se jedná o řízení o obnově, změnou žaloby je uplatněn nový důvod obnovy, ale téměř 8 let po právní moci napadeného rozsudku (12.9.1997 – 30.6.2005). Takový důvod obnovy je uplatněn již po uplynutí objektivní tříleté lhůtě, běžící právě od právní moci napadeného rozhodnutí a stanovené v ust. § 230 odst. 2 o.s.ř., ve znění účinném v rozhodné době (soud I. stupně chybně cituje nyní účinné ust. § 233 odst. 1 o.s.ř., kde je však právní úprava obdobná). Taková žaloba na obnovu by tedy již pro svou opožděnost nemohla být úspěšná. Z výše uvedených důvodů tak odvolací soud rozhodl dle ust. § 211 a ust. § 95 odst. 2 o.s.ř. tak, že změnu žaloby na obnovu řízení, provedenou žalovaným doplňkem odvolání ze dne 30.6.2005, nepřipustil.

Poté odvolací soud na základě podaného odvolání přezkoumal napadené usnesení dle ust. § 212 o.s.ř., ve znění účinném do 31.12.2000, neboť žalobou na obnovu řízení napadená rozhodnutí byla vydána před tímto datem (bod 16 hlavy I. části 12. zák. č. 30/2000 Sb.). Dospěl přitom k závěru, že odvolání není důvodné.

Je správný závěr soudu I. stupně, že skutečnostmi, rozhodnutími nebo důkazy, které žalovaný bez své viny nemohl použít v původním řízení, se ve smyslu ust. § 228 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. rozumí takové skutečnosti, rozhodnutí a důkazy, jejichž nemožnost je použít existovala u účastníka objektivně. Za takový případ nelze považovat v žalobě na obnovu i v odvolání popsanou situaci, kdy žalovaný další znalecký posudek nepředložil, neboť nejprve chtěl vyslechnout znalce k znaleckému posudku již v řízení vypracovanému. Ani za této v žalobě na obnovu popsané situace žalovanému nic nebránilo v tom, aby vlastní znalecký posudek předložil. Již tato skutečnost je dostatečným důvodem k závěru, že podmínky pro obnovu řízení dle ust. § 228 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. nebyly dány, soud I. stupně proto správně žalobu na obnovu řízení zamítl. Důvodem pro obnovu řízení pak není ani skutečnost, že žalovaný právo žalobce k předmětným pozemkům zpochybňoval i v řízení o obnově a že o vlastnictví předmětných pozemků probíhal spor. Jak ovšem uvedl již soud I. stupně, žalovaný v řízení před ním tuto námitku nakonec jako důvod obnovy ani neuplatňoval. V odvolání žalovaný upozornil na skutečnost, že napadený rozsudek zdejšího soudu jako soudu odvolacího má spisovou značku 23 Co 302/95 a nikoli 32 Co 302/95, a odstranil tak svůj rozpor mezi žalobními tvrzeními, kde je uváděna správná spisová značka, a žalobním petitum, kde je uvedena chybně. Soud I. stupně ovšem pracoval se správným rozhodnutím odvolacího soudu, a tak je možno takové upřesnění provést i v odvolacím řízení. Odvolací soud tedy rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé podle ust. § 219 o.s.ř. jako správný potvrdil, ovšem s výše uvedeným upřesněním, ve kterém byla již správně uvedena spisová značka napadeného rozsudku odvolacího soudu. Tento odvolací

soud potvrdil rozsudek i ve výroku o nákladech řízení, když pro stručnost odkazuje na správné odůvodnění výše těchto nákladů.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu v odvolacím řízení. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování, a to ve výši 4.500,- Kč dle ust. § 10 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb., když odvolací řízení bylo zahájeno již za účinnosti této vyhlášky, a dvěma paušálními náhradami po 75,- Kč spojenými s vyjádřením k odvolání a účastí u odvolacího jednání dne 6.12.2005 (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném v rozhodné době). Tyto náklady v celkové výši 4.650,- Kč bylo žalovanému uloženo dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. zaplatit k rukám právního zástupce žalobce.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 10. října 2006

JUDr. Milan Chmelíček, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marta Vyhňalová

